En Udmeldelse.

—o—

Nedenstaaende Udmeldelse er over Hovedkontoret sendt til D. K.s Københavnskreds:

Foranlediget ved den Holdning, som Dansk Kvindesamfund har indtaget i 1) den kirkepolitiske Strid og 2) Sagen om Øsalget — hvilket Standpunkt jeg finder uforeneligt med Samf.s Opgave og Stilling som upartisk og upolitisk Sammenslutning — beder jeg herved om fra 1. n. M. at blive slettet som Medlem.

Iøvrigt skal vi bemærke:

Foranlediget af denne Udmeldelse skal vi paa det bestemteste hævde, at D. K. ikke har indtaget nogen „Holdning" hverken i den kirkepolitiske Strid eller i Sagen om Øsalget, hvis der med „Holdning" menes, at D. K. skulde have taget Standpunkt til disse Spørgsmaals Løsning i den ene eller anden Retning. D. K. har kun hævdet Kvinders Ret til at være medbestemmende her, hvor det drejer sig om Individets og Nationens dybeste Interesser, og dette har D. K. været forpligtet til under de givne Forhold, hvor Kvinderne ikke kan komme til at gøre Brug af deres Valgret og derfor er henviste til at gaa den gammelkendte Vej med Andragender til Regering og Rigsdag.

Det er selvfølgelig umuligt for en Forening, der som Dansk Kvindesamfund tæller Medlemmer af de forskelligste Afskygninger, at handle til alles Tilfredshed i enhver Sag, dobbelt beundringsværdigt er det derfor, at Foreningen gennem de mange Aar har formaaet at holde det stadig voksende Antal af Medlemmer sammen om sit ganske enkle Program.

I Ny og Næ hænder det jo, at et særligt energisk Skridt af Fællesstyrelsen i en eller anden Anledning, koster Foreningen et eller flere Medlemmer — men det maa saa være, hvad der tabes paa den ene Maade vindes paa en anden. Vi skulde da ogsaa med Sindsro have taget ovenstaaende Udmeldelse til Efterretning, hvis den ikke bar Vidnesbyrd om en saa afgjort Misforstaaelse af to af D. K.s Handlinger i den senere Tid, at den kræver en Berigtigelse, og vi giver den for aabent Tæppe, da det kan befrygtes, at flere Medlemmer i Stilhed er et Bytte for samme Misforstaaelse.

Naar Fællesmødet i Aarhus udtalte Ønsket om, at vigtige Kirke- og Skolespørgsmaal ikke maa blive afgjorte, før Kvinder kan være medbestemmende, da fremkom denne Udtalelse før Konstitutionen i Vaalse havde sat Sindene saa stærkt i Bevægelse, og at den intet havde med Kollatslovforslaget at gøre bevises bedst ved, at dette under Forhandlingen slet ikke kom paa Tale. Det var alene den forventede Hovedrevision af vore Skole- og Kirkeforhold, som Udtalelsen havde for Øje, og dette bevises bedst af, at „Kvinden og Samfundet" omtrent samtidig (i sit Nummer for 30. Juni) tog skarp Afstand fra den Aktion fra en Del Kvinders Side mod Kollatslovforslaget, som enkelte Steder i Landets Presse var blevet betegnet som fremkaldt ved D. K.s Aarhusresolution.

I Anledning af Øsalget skal vi udtale:

Som det tidligere her i Bladet er blevet understreget, var der ingen anden Maade for D. K. at hævde Kvinders Medbestemmelsesret i et Spørgsmaal om Landsafstaaelse paa, end ved at bede om, at Grundloven forinden maatte træde i Kraft, thi Folkeafstemning er ikke hjemlet hverken i den gamle eller den nye Grundlov, men kan kun finde Sted efter at Forslag derom er fremsat og vedtaget. D. K. ønskede ikke under denne alvorlige Situation at fremkalde Valg, til Trods for at Kvinderne uspurgt stadig har maattet se deres grundlovsmæssige Ret udskudt, men saa snart Regeringen havde vist sin Imødekommenhed overfor Kravet om Kvinders Medbestemmelsesret ved at foreslaa Folkeafstemning, tilkendegav Fællesstyrelsens Formand i Regeringsbladet „Politiken", at hermed maatte D. K. føle sig tilfredsstillet.

Der er altsaa i begge paatalte Sager ikke handlet i Strid med D. K.s Program og er derfor ingen Anledning til Udmeldelse af de ovenanførte Grunde.

Det vilde føre for vidt at nævne alle de dygtige Lærekræfter fra Asylet og Skolen, og de mange, som har faaet deres første Uddannelse der. —

Den 9. Marts 1881 døde Dronningen, og gamle Elever samledes paa Bisættelsesdagen og nedlagde en Krans paa Dronningens Kiste. Samtidig stiftedes en Forening af gamle Elever, som hvert Aar paa Dronningens Fødselsdag nedlægger en Krans paa hendes Kiste i Roskilde Domkirke. Denne Forening udsendte 1892 et Opraab til Medborgere om Bidrag til en Statue af Dronningen, som skulde rejses i København, hendes Fødeby, paa 100 Aarsdagen for hendes Fødsel. Statuen staar i Kongens Have.

De gamle Træer, som hun har leget under, da hun med sine Forældre boede paa Rosenborg Slot, mens Skærtorsdags Kampen udkæmpedes paa Kongedybet, staar Vagt om hendes Minde, og Byens Børn leger rundt om den, sorgløse og glade.

Paa Forsiden af Statuen er et Skjold, hvori der staar: *C. A. 1796—1881.*. Statuen bærer tillige følgende Indskrifter:

Hun rejste ej Borge med Taarn mod Sky,
Hun rejste en Skole til Børnely.

Til Armods ringe Bolig udstrakte hun sin Haand,
Og mildned mangen Smerte i Kjærligheds Aand.

Til Minde om Dronning Caroline Amalie. Reist af hendes taknemmelige Asyl-Skolebørn med Bistand af Medborgere 28. Juni 1896.

Paa Dronning Caroline Amalie passer Carl Plougs Digt.

I jordisk Højheds blændende Skin
Hun fandt ingen Løsning af Livets Gaade.
Thi bøjede hun sig med ydmygt Sind
Og bad Vorherre om Fred og Naade.

Og derfor var hendes Bryst ej koldt,
Og Haanden ej lukt for dem, der lide.
For Kvindens Menneskepligt hun holdt,
At staa de gamle og svage ved Side.

Hun samled de smaa fra Smaafolks Hjem.
Til Arbejd og Leg, til Sang og til Lære.
Højt bankede Dronningens Hjerte for dem,
De var hendes Fryd, og de var hendes Ære.

København i Sept. 1916.

Ulrikke Mathiesen,
gammel Elev fra Dronning Caroline Amalies Asyl og Skole.